

تاریخ نشان داده که، در دشوارترین دوره‌ها، همیشه ملت ایران توانسته امیدوارانه بر مشکلات چیره شود

تیر ۲۵۸۵

ملت ایران در یکی از دشوارترین دوره‌های تاریخ معاصر خود قرار دارد. فشارهای اقتصادی، فرسودگی روانی، ناامنی اجتماعی و کاهش عمیق اعتماد عمومی نسبت به نهادهای حکومتی، زندگی میلیون‌ها شهروند را تحت تأثیر قرار داده است. این وضعیت نتیجه سال‌ها ناکارآمدی مدیریتی، بی‌برنامگی ساختاری و ناتوانی در پاسخ‌گویی به نیازهای اساسی مردم است.

ما در هنگامه بسیار ویژه تاریخی هستیم که کمتر میتوان چنین روزگاری را در سده‌های کنونی یافت. رژیم‌های بسیار ناتوان و میهن ستیز بر کشور چیره است و شتابان ایران را به سوی پرتگاه ویرانی میراند. مردم به این باورند که این رژیم بسیار ناتوانتر از آن است که بتواند دشواریهای ایران را بگشاید.

مردم که خود را از رژیم اسلامی کنده اند، اگر سویی روشن برای فردا نداشته باشند بیگمان در سردی و نومیدی فزاینده فرو خواهند رفت. این خویشکاری جنبش ملی است که در این راستا برنامه کاری روشن داشته باشد، از همه ابزارها و توانهای یاری بگیرد تا مردم را از فرورفتن در نومیدی بازدارد.

در چنین شرایطی، **بازسازی امید ملی** یک ضرورت فوری و حیاتی است. امید نیرویی است که انسجام اجتماعی را حفظ می‌کند، تاب‌آوری روانی را تقویت می‌سازد و توان جامعه برای عبور از بحران‌های طولانی را افزایش می‌دهد. پس باید امید را به سوی براندازی این رژیم ناکارآمد سمت داد و در دلها امیدها آفرید تا در همبستگی میهنی، این رژیم را هرچه زودتر از میان بردارند تا ساختن آینده بزرگ ممکن باشد.

بازگرداندن امید ملی مستلزم تقویت باور مردم به توان جمعی خود است. تاریخ ایران نشان می‌دهد که این جامعه ظرفیت بالایی برای مقاومت و بازسازی دارد.

تقویت همبستگی اجتماعی ضروری است. کارگران، معلمان، دانشجویان، زنان، بازنشستگان، فعالان مدنی و گروه‌های حرفه‌ای با چالش‌های مشترک روبه‌رو هستند. ایجاد زبان مشترک، شبکه‌های حمایتی و سازوکارهای مدنی فراگیر برای حفظ ثبات اجتماعی حیاتی است.

امید زمانی پایدار می‌شود که مردم باور کنند آینده ایران می‌تواند امن‌تر، پایدارتر، شکوفاتر و مبتنی بر کرامت انسانی باشد. تحقق چنین آینده‌ای نیازمند برنامه‌ریزی روشن، سازماندهی مؤثر و رهبری قابل اعتماد است.

شبکه‌های مدنی—شامل گروه‌های داوطلبانه، حلقه‌های گفتگو و سازوکارهای حمایت از افشار آسیب‌پذیر—نقش مهمی در کاهش فشارهای روانی و اقتصادی دارند و باید تقویت شوند. نهادهای خودجوش و سازمان یافته مردمی میتوانند بر نومیدی مردم چیره شوند. بیاری این نهادها آنان هرچه بیشتر بهم نزدیک میشوند و بهم یاری می‌رسانند. خود را بخشی از خانواده بزرگ ایران، برآستی چون خویشاوندان هم میدانند. این همان ابزار و شیوه پیروزمند است برای توانمند شدن مردم، همبستگی ملی و سرانجام پیروزی بر دشمن ایران.

گفتارهای مشترک ملی—از تاب‌آوری تاریخی ملت ایران تا ظرفیت نسل جوان و ارزش‌های جهانی عدالت، کرامت و امنیت—می‌توانند امید را بازسازی کرده و احساس هدف مشترک را تقویت کنند.

ایران با چالش‌های جدی روبه‌رو است، اما تاریخ این سرزمین نشان داده که هیچ بحرانی توان غلبه بر اراده جمعی مردم را ندارد. بازسازی امید ملی، تقویت همبستگی اجتماعی، حمایت از شبکه‌های مدنی و تمرکز بر آینده سازنده، گام‌های ضروری برای عبور از وضعیت کنونی هستند.

ملت ایران شایسته آینده‌ای امن، باکرامت و شکوفا است، آینده‌ای که با آگاهی، اتحاد و اراده جمعی قابل دستیابی است.

ایران از آن ملت ایران است.

سازمانهای هموند جبهه هماهنگ مبارزان ایران:

انجمن ایران در دالاس، انجمن ایرانی برای صلح و آزادی و عدالت، انجمن زنان پارسی در سوئد، انجمن فرهنگ ایران زمین، بنیاد اروپایی زرتشت شناسی، تشکیلات لوس آنجلس-ایران، پشتیبانان جنبش دموکراسی، پیمان برای دموکراسی، جبهه ملی خارج از کشور، جمعیت آزادیخواهان ایرانی در فرانسه، جمعیت خرد پیشگان ریشه‌ای، جنبش حمایت از مبارزات ملت ایران، جنبش زنان ایران، حزب ایران نوین (سیاتل)، حزب دموکرات مردم ایران، رادیو آزادگان، سازمان ایران پاد، سازمان پان ایرانیست، سازمان رهایی ایران، سازمان جوانان هوادار مشروطه پادشاهی، سازمان حقوق بشر برای آزادی زندانیان سیاسی، سازمان سرباز، سازمان سکولارهای دموکرات ایران، سازمان مشروطه خواهان ایران پادشاهی، سازمان مشروطه خواهان بلوچ، سازمان نگهداران ایران جاوید، سازمان نظم نوین ایرانیان، سازمان نهال، سازمان همبستگی زنان ایران، شورای اتحاد و همبستگی نیویورک، کانون اروپایی برای آموزش جهان بینی زرتشت، کانون خرد، کنگره همبستگی ایرانیان، نگهداران یکپارچگی ایران.

The History shows that the Iranian nation prevailed during challenging periods

July 2026, Tir 2585

The people of Iran are facing one of the most challenging periods in the country's recent history. Economic hardship, widespread psychological strain, social insecurity, and a deep erosion of public trust in state institutions have affected millions of citizens. These conditions result from long-standing administrative inefficiencies, structural mismanagement, and a failure to address the population's essential needs.

In this context, restoring public hope is not symbolic—it is an urgent national necessity. Hope is a stabilizing force that protects social cohesion, strengthens psychological resilience, and enables communities to withstand prolonged crises.

Rebuilding national hope requires reaffirming the people's belief in their own collective capacity. Iran's history demonstrates that its society possesses significant resilience and the ability to recover from adversity.

Strengthening social solidarity is essential. Workers, teachers, students, women, retirees, professionals, and civil society actors are facing shared pressures. Creating a common language, mutual support networks, and inclusive civic structures is critical for maintaining stability.

Hope becomes durable when people believe that Iran's future can be safer, more stable, more prosperous, and grounded in human dignity. Achieving such a future requires clear planning, effective organization, and credible leadership capable of rebuilding public trust.

Civic networks—including volunteer groups, community dialogues, and support systems for vulnerable populations—play a vital role in reducing psychological and economic pressures. These networks must be supported and expanded.

Shared national narratives—such as Iran's historical resilience, the potential of its younger generations, and universal values of justice, dignity, and security—can help rebuild hope and reinforce a sense of collective purpose.

Iran faces serious challenges, yet history shows that no crisis can overcome the collective will of its people. Rebuilding national hope, strengthening social solidarity, supporting civic networks, and focusing on a constructive future are essential steps for navigating the current situation.

The people of Iran deserve a future that is safe, dignified, and prosperous—one that can be achieved through awareness, unity, and collective determination.